

BRIANNA LABUSKES

DE
BIBLIOTHEEK
VAN
VERBODEN
BOEKEN

Vertaling Anne Jongeling

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright: © 2023 Brianna Labuskes
Oorspronkelijke titel: *The Librarian of Burned Books*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Anne Jongeling
Omslagontwerp: Kerry Rubenstein
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Mark Owen / Trevillion; © Shutterstock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1199 8
ISBN 978 94 027 6799 5 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2023

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor alle bibliothecarissen, de hoeders van boeken

New York

November 1943

Het telegram waarmee Vivian Childs op de hoogte werd gesteld dat haar man aan het front was gesneuveld, had haar eerder bereikt dan zijn laatste brief.

Toen Viv de bekende hanenpoot op de envelop zag staan, twee weken nadat een piepjonge sergeant bij haar op de deur had geklopt, zakte ze door haar knieën. De smak waarmee ze op de marmeren vloer van de vestibule terecht kwam zou flink pijn doen, dacht ze, maar dat was niet zo.

Edward.

Eén wanhopige seconde lang dacht Viv dat het vreselijke telegram op een vergissing berustte.

Maar nee, dat kon niet. Dit was een geest, de woorden van een dode man die nog niet beseftte wat zijn lot was.

Vivs hart klopte pijnlijk in haar polsen, in haar keel, en de tijd verstreek, het getik van haar grootvaders klok viel samen met het gebonk tegen haar slapen. De geruststellende dofheid die haar in de afgelopen twee weken had beschermd verdween direct, en de pijn die ze op afstand had kunnen houden bestormde elke holte in haar lichaam.

Het was bijna een opluchting toen de knobbel van haar polsgewricht de rand van de tafel raakte op het moment dat ze de brief boven haar hoofd wilde pakken. Dit was het soort pijn dat ze kon bevatten.

Ze staarde naar haar naam op de envelop, raakte die even aan en toen de zijne voor ze een nagel onder de rand stak.

Lieve Viv,

Je weet niet half hoe dankbaar ik je ben voor je brieven. Blijf alsjeblieft schrijven, laat me weten hoe die hilarische bonje met Mrs Croft en haar nuffige poedel verloopt. Alle mannen hier zijn

net zo benieuwd als ik naar de ontknoping van het incident met de blauwe verf.

Je zou niet verwachten dat een oorlog saai kan zijn, en toch is het hier een en al eentonigheid en zand, onderbroken door momenten van pure angst, waarna je urenlang ligt te trillen tot dat wegtrekt en er niets anders overblijft dan wederom de eentonigheid. Jouw verhalen zijn een bron van vermaak, veel meer dan je beseft.

Wat dat betreft is er misschien meer verlichting op komst, de hemel zij dank. Het leger heeft opnieuw een ingenieus plan gelanceerd om ons, armzalige, verveelde jongens, leesboekjes te sturen die ons fijn bezig kunnen houden en afleiden van alle bommen die vlak bij ons hoofd inslaan.

Sorry als dit saai overkomt. Maar echt, de boeken zijn een godsgeschenk. Ik heb een exemplaar van Oliver Twist op de kop kunnen tikken, dat me aan Hale doet denken. Mijn broer is te trots om ooit iets van me te aanvaarden wat hij als liefdadigheid beschouwt. Had ik maar een manier kunnen bedenken waarop ik hem beter had kunnen helpen toen we nog jong waren. Als ik bedenk hoe hij geworsteld moet hebben... Enfin, het schuldgevoel houdt ons 's nachts wakker, toch? Daar is oorlog goed in – dingen oprakelen die je liever anders had gedaan. Ik weet dat deze brief het niet haalt bij jouw levendige beschrijvingen, maar straf me alsjeblieft niet voor mijn gebrek aan verhalen door me de jouwe te onthouden. Veel liefs voor jou en mijn moeder.

Jouw Edward

Viv deed haar best om Edwards vermelding van zijn broer Hale uit haar hoofd te zetten. Een glimp van zoele zomeravonden, kleverige suiker-spinlippen, een plagerig glimlachje en eeltige handen zweefde af en aan, als een felle bliksemschicht in de duistere nacht van haar verdriet.

Waarom denken aan wat nooit zal kunnen zijn?

Liever las ze opnieuw de brief, en voor het eerst in twee weken kon ze het opbrengen om Edward voor de geest te halen. Tot nu toe was ze niet

verder gekomen dan een gehavend en gebroken lichaam, uiteengereten vlees en bloed, geblakerde aarde en vlammen. Nu zag ze hem bij het vuur zitten, maar het was een lieflijk kampvuur, 's avonds, te midden van zijn wapenbroeders. Hij hield het boek in zijn handen, las zijn favoriete passages aan de anderen voor, en luisterde als zij op hun beurt voorlazen.

Ze klampte zich vast aan dat beeld en liet zich koesteren door de troostende warmte.

Na de vierde keer kon Viv haar hand naar haar gezicht brengen en de randen voelen van de eerste glimlach die ze zichzelf toestond sinds Edward dood was.

Hoofdstuk 1

New York

Mei 1944

Viv stond met haar rug tegen de stenen muur van de steeg gedrukt, waar ze haar aandacht verdeelde tussen het chicste steakrestaurant van Manhattan en de nieuwsgierige rat die met de minuut brutaler werd.

Bij het uitdenken van haar draaiboek voor deze onderneming had ze minder afval en meer intrige ingecalculerd, en ze begon zich af te vragen of haar plan in beginsel al niet deugde. Net toen ze overwoog of het niet beter was om af te haken, kwam de bordenwasser die ze wilde omkopen tevoorschijn. Ze werd een beetje licht in het hoofd door de gelijke hoeveelheden spanning en paniek toen ze de jongen het zojuist opgevouwen bankbiljet toestak.

De stank van bedorven kool trok weg zodra ze de restaurantkeuken betrad. Vivs zelfvertrouwen keerde terug toen ze de houding van de femme fatale aannam waar ze de hele ochtend op had geoefend ter voorbereiding van dit wilde plan. Ze had zich er zelfs op gekleed door haar zwarte rok te combineren met bijpassende kousophouders en kostbare kousen met een verticale naad die bevallig over haar kuiten liep. Ze had haar haar opgestoken in een bewerkelijke dubbele rol waar ze normaal gesproken de tijd niet voor nam, en haar lippen zorgvuldig aangezet met het kersenrood dat eigenlijk zou moeten vloeken met de rossige glans van haar blonde haar, maar dat toch niet deed.

Terwijl ze langs fornuizen schreed waaruit rookpluimen walmden en mannen die scheldwoorden blaften, slingerde hun nagalm zich om haar gestalte alsof ze op een nevelige ochtend over de werf liep waar ze zojuist een geliefde had omgebracht. De gedachte maakte dat haar heupen wiegden, haar rug zich rechtte.

Het hielp, dit gevoel. Het pantserde haar vastberadenheid en woog op tegen het beven van haar handen.

Want Viv had één kans om dit goed te doen, ze mocht het niet verpesten.

Senator Robert Taft zou de volgende ochtend teruggaan naar Washington DC, en haar brieven beantwoorden was niet zijn sterkste kant. Ze moest de confrontatie met hem aangaan, oog in oog, en wel vandaag.

Zodra ze de eetzaal betrad, had ze Taft in het vizier. Voor hun eerste ontmoeting, die inmiddels maanden geleden was, had ze altijd gedacht dat hij klein van stuk zou zijn, met een postuur dat in zichzelf weg leek te kruipen. Ze zag gemene ogen voor zich, een zuinig mondje. Een weke kaaklijn. Het toonbeeld van een kleinzielige persoonlijkheid.

In werkelijkheid stak hij met kop en schouders boven de rest van het lunchgezelschap uit, zijn kale schedel glimmend in het kaarslicht. Hij bezette de ruimte op een manier die mannen met macht eigen is, zijn arm lag breeduit op de rugleuning van hun ronde zithoek.

Viv had wel gelijk over zijn kaaklijn.

En zijn persoonlijkheid.

Een bewaker hield Viv tegen voor ze het gezelschap had bereikt. Hij doemde op vanachter de gordijnen die aan weerszijden van de tafel hingen – een gevaarlijke schaduw waarop ze beducht had moeten zijn. Toch had ze hem verwacht, maar dan bij de ingang van het restaurant, met duidelijke instructies om haar niet binnen te laten.

Per slot van rekening was ze Taft al zes maanden een doorn in het oog. Hij wilde dit gesprek net zo graag vermijden als zij het wilde doordrukken. Vandaar die ingang via de keuken, het smeergeld voor de bordenwasser.

‘Als ik u even mag storen, meneer de senator,’ riep ze. Het was nu erop of eronder.

Het geroezemoes aan de tafel verstomde en iedereen verstarde. Het was een eigenaardige tijd om politicus in dit land te zijn, nu ze hun jongemannen de dood in stuurden terwijl ze aan copieuze lunches met steaks en whisky zaten op kosten van de belastingbetaler.

Tafts vingers trommelden onregelmatig op het kostbare leer onder zijn hand terwijl hij probeerde in te schatten of ze al dan niet een flinke

scène zou trappen. Hij was immers niet de enige gast in het restaurant en moest rekening houden met zijn imago.

Viv zag vanuit haar ooghoek een verslaggever van de *New York Post* in de eetzaal zitten, met wie ze een poos had gewerkt. Als woordvoerder van het Comité voor Boeken in Oorlogstijd was Viv met redelijk veel journalisten in de stad bevriend geraakt. De man hief zijn glas en trok zijn wenkbrauwen even op ter begroeting. De vrolijke glinstering in zijn ogen verraadde dat hij op de anonieme roddelpagina's van zijn krant melding zou maken van dit voorval.

Zijn gebaar moest de aandacht van Taft hebben getrokken, want de senator perste zijn lippen op elkaar tot een dunne streep terwijl hij de verslaggever aanstaarde. Hij gebaarde dat Viv plaats mocht nemen, en de andere mannen aan tafel schoven amper opzij zodat ze veel dichterbij Taft moest zitten dan haar lief was.

'Mrs Childs,' zei Taft. Hij haalde diep adem alsof hij een ondeugende leerlinge moest toespreken die bij het schoolhoofd moest komen. 'Waar-mee kan ik u helpen?'

Viv schoot bijna in de lach. Alsof hij niet wist waarom ze daar was.

Zwijgend pakte ze haar tas en haalde er een aantal dunne boekjes uit, die de crux vormden van haar kruistocht tegen deze man. Ze wierp de bovenste van de stapel op de tafel.

'*De avonturen van Huckleberry Finn*,' zei Viv. Haar blik liet de zijne niet los. Ze vroeg zich af of hij ooit met eigen ogen een boek had gezien dat ze naar de soldaten overzee stuurden, de zogeheten Armed Services Edition. Ze stuurde hem regelmatig dit soort ASE-paperbacks per post, maar zijn secretaresse – die haar ook had laten weten dat hij hier zou lunchen – had doorgegeven dat alle brieven van Viv en van het comité direct als kladpapier gebruikt werden. Papier was schaars, anders had hij er waarschijnlijk de kachel mee aangemaakt. Ze gooide een tweede neer. '*De druiven der gramschap*.'

'Mrs Childs, ik weet niet wat u met deze stunt denkt te bereiken, maar ik kan u verzekeren...'

Ze was op dreef. '*Candide. Yankee from Olympus. De roep van de wildernis*.'

Bij elke titel smeed ze een van de groene boekjes op het tafelblad.

‘Al deze boeken worden onder uw nieuwe censuurbeleid uit het ASE-programma verbannen,’ zei Viv. Ze liet zich tegen de rugleuning van de bank zakken en sloeg haar armen over elkaar om de oplaaierende golf van woede te temperen. ‘Zal ik doorgaan? Ze zijn niet te tellen.’

‘Het is geen censuurbeleid, Mrs Childs.’ Taft sprak haar overdreven sussend toe en ze moest haar kiezen stevig op elkaar klemmen.

‘Het enige wat ik verlang is dat uw kleine comité niet langer met het geld van belastingbetalers boeken naar onze troepen aan het front stuurt die nauwelijks verholde politieke propaganda zijn.’ Hij stak een tandenstoker tussen zijn lippen en bewoog die van zijn ene mondhoek naar de andere. ‘Er zijn honderden prachtige boeken geschreven die ver bij het politieke domein vandaan blijven. Het staat u vrij om al die titels in uw ASE-programma op te nemen.’

‘De formulering is te algemeen.’ Viv bad in stilte dat hij de trilling in haar stem niet zou opmerken. Ergens realiseerde ze zich dat het te persoonlijk was geworden, alsof de ASE’s en Edwards laatste brief voor haar inmiddels verweven waren. Maar ze weigerde zich door Taft te laten wegsturen als een of andere hysterica, een van de ontelbare treurende weduwen in dit land. ‘Als u de wet te goeder trouw hebt opgesteld, dan zou de formulering aangepast moeten worden. In deze vorm zou ons initiatief door het verbod gedwarsboomd worden.’

Ze wisten allebei dat te goeder trouw handelen nooit hoog op Tafts agenda had gestaan. Het was altijd zijn streven geweest om het comité te schaden zonder door te laten schemeren dat hij het comité schaadde.

Maar ze moest een poging wagen.

‘De kwestie was onderwerp van debat in het Amerikaanse Congres en er is een besluit genomen. Het is nu de wet, mevrouw,’ zei hij, en tussen de regels door hoorde ze zijn zelfgenoegzaamheid. ‘Denkt u dat u het beter weet dan de Senaat?’

Viv wilde hem erop wijzen dat hij iedere beleidsmaker die het had gewaagd een ander standpunt in te nemen in een hoek had gedreven. Ze zou er niets mee winnen, hij was duidelijk trots op zijn politieke steekspelletjes.

‘De formulering is te algemeen,’ herhaalde ze. Ze speurde haar geheugen af naar het scenario waar ze gisteravond eindeloos op had geoefend, als de dood dat haar spraakvermogen haar op dit doorslaggevende moment in de steek zou laten. Ze wees naar de boeken die ze bij zich had. ‘Kijk me recht in mijn ogen en zeg me welke feitelijke propaganda bevatten.’ Toen hij geen antwoord gaf, drong ze verder aan. ‘Door uw beleid moet het leger zijn eigen handleiding in de ban doen omdat president Roosevelt erin staat afgebeeld. Wie is daarbij gebaat?’

‘De formulering moet een scala aan onderwerpen omvatten, anders vinden mensen mazen in de wet,’ wierp Taft tegen. ‘Er zullen ook onschadelijke boeken onder vallen, maar dat is de prijs die we moeten betalen. Als u verstand had van wetgeving en uitvoering, zou u dat weten. Maar u hebt geen idee. Enfin, wilt u me nu excuseren?’

‘Het gaat niet alleen om deze voorbeelden,’ zei Viv nu wanhopig. ‘Het gaat om de meeste boeken die op onze lijst staan.’

‘Nou, dan weet u meteen waarom mijn amendement nodig was,’ zei Taft. Zijn brede grijns trok rimpels in de huid rondom zijn ogen. Ze zag hem in gedachten ergens campagne voeren en vroeg zich af of het publiek dat imago van hem daadwerkelijk voor zoete koek slikte. ‘Uw comité heeft betere begeleiding nodig om te beoordelen welke boeken geschikt zijn voor onze soldaten.’

Viv keek hem aan. ‘De soldaten die hun leven voor ons geven. En zij moeten van een ander horen wat ze mogen lezen?’

Taft beseftte zijn blunder en probeerde tijd te winnen door zijn servet op te pakken en zijn kin te deppen. ‘Hoe dan ook, ik kom op voor de belastingbetalers en wil niet dat hun geld besteed wordt aan door een dictator goedgekeurde propaganda die zijn vierde termijn wil veiligstellen.’

Per slot van rekening was het daar allemaal mee begonnen. Taft had sinds mensenheugenis een bloedhekel aan president Roosevelt gehad, en dat was niet bepaald publiek geheim. Maar Roosevelt was populair en Taft moest gehaaid te werk gaan als hij de man wilde aanvallen. Roosevelt was ook een uitgesproken voorstander van het comité en hun uiterst succesvolle initiatief om maandelijks miljoenen paperbacks

naar de manschappen overzee te verscheppen. Het ASE-project was zo populair dat Roosevelt het dit najaar als een van de speerpunten van zijn verkiezingscampagne wilde opvoeren. Tafts censuur zou leiden tot een verbod op negentig procent van de boeken die het comité naar de soldaten wilde sturen, een beknutting waardoor het initiatief bijna onhaalbaar werd.

‘Ja, ik zie dat u let op de uitgaven,’ zei Viv ijszig, en ze keek naar de resten van hun lunch op tafel. Genoeg om het comité een volle maand mee te financieren.

Taft greep haar pols en drukte zijn vingertoppen tot op het bot in haar huid. Ze zou morgen blauwe plekken hebben.

‘Dit spektakel van u heeft nu lang genoeg geduurd, juffertje,’ zei Taft, terwijl hij haar met zijn voorkomen diep in haar stoel dwong. ‘Maar ik wil u er wel aan herinneren dat u het tegen een senator van de Verenigde Staten van Amerika hebt.’

Viv weigerde los te laten. ‘Dit is niet meer dan een poging om het comité buitenspel te zetten en tegelijk Roosevelt een loer te draaien. Dat kunt u niet ontkennen.’

‘Ik hoef niks te ontkennen voor u.’ Taft spuwde dat ‘u’ er giftig uit. Ze was nog minder waard dan een vlieg die je wegmepste, ze stelde niets voor.

En misschien was Viv ook onbelangrijk in het grote geheel, in deze oorlog, in de politiek. Ze had tot zes maanden geleden niet veel meer meegemaakt dan liefdadigheidsetentjes waar ze haar rijke kennissen oorlogsobligaties verkocht.

Maar op dat moment, nu Taft haar met zijn statuur meende te kunnen intimideren, zoals hij iedereen in zijn omgeving intimideerde met zijn gebrul en zijn getetter, besloot ze dat dit de heuvel was waarop ze zou sterven.

De heuvel was niet hoog, maar wel helemaal van haar.

‘De jongens nemen deze boeken mee naar het slagveld.’ Ze zei het zo zacht mogelijk om het des te harder aan te laten komen. Ze probeerde haar pols niet te bevrijden uit zijn greep. Misschien voelde hij haar stabiele hartslag, de zekerheid van haar overtuiging. ‘Een man stuurde me

vorige week een exemplaar van *De avonturen van Tom Sawyer*, het bloed zat er nog op. Het was bedoeld als dank. Zijn kameraad had dankzij dat boek nog even flink kunnen lachen op de avond voor hij sneuvelde.’

Ze liet het even bezinken voor ze haar betoog hervatte. ‘Een boek dat hij niet had kunnen lezen als uw censuur een paar maanden geleden was ingevoerd.’

Als ze hem niet zo aandachtig had bekeken, was het haar ontgaan dat Tafts adamsappel bewoog toen hij slikte, en heel even, tijdens een pijnlijk lang moment, dacht ze dat ze tot hem was doorgedrongen. Toen leunde hij naar achteren, stak zijn hand in zijn zak en haalde er een paar bankbiljetten uit.

Hij wierp het geld op de stapel ASE’s die ze had meegenomen in de hoop hem op andere gedachten te kunnen brengen. ‘Koop iets leuks voor jezelf, snoes. En laat de belangrijke zaken maar aan de mannen over.’

Toen stond hij op, gebaarde naar zijn trawanten, die zich afzijdig hadden gehouden, en liep weg zonder nog eenmaal om te kijken.

Hoofdstuk 2

Berlijn

December 1932

De lichtslingers die tussen de stalletjes van de kerstmarkt waren gespannen vervaagden tot sterren toen de kou in Althea James' ogen prikte. Vrolijk gelach omhulde haar, en trok haar dieper in het rumoer en geroezemoes van het normaal zo stille plein vlak bij de drukkerie Potsdamer Platz.

Op de markt gonsde het van de levendigheid en de feestvreugde, ondanks de verhalen die Althea had gehoord over de wankele economie waar Duitsland lang na de Grote Oorlog nog onder gebukt ging. Gebochelde omaatjes marchandeerden met de venters over de prijs van prullaria en geroosterde kastanjes. Ze keken er allemaal ernstig bij om te verbergen dat ze van het gepingel genoten en ook om te voorkomen dat ze opgelicht werden. Kinderen dartelden giechelend tussen de mensenmenigte door, stelletjes liepen arm in arm, ergens in de verte speelde een band aanstekelijke muziek terwijl de stemmen van een koor opstegen en zich in de lucht verweefden tot sprankelende klanken.

Berlijn was magisch en Althea was in bekoring, vervoering, bijna betoverd. Ze had haar schrijfblok in haar hand, zoals wel vaker sinds ze hier was aangekomen en elk tafereel gretig wilde vastleggen in deze stad waar alles zoveel groter en overweldigender was dan ze ooit in haar beschermde leventje op het platteland van Maine had meegemaakt.

Professor Diedrich Müller van de Humboldt-Universität, haar contact in Berlijn, bekeek haar met een scheve glimlach en zoveel genegenheid dat ze haar hoofd boog en haar schrijfgerei vlug in de zak van haar winterjas stopte.

‘Van mij hoeft u niet op te houden. Ik mag graag een bekende schrijfter aan het werk zien,’ zei Diedrich met het gemak van iemand die het gewend was om met sociaal minder behepte mensen om te gaan.

Toen ze een week geleden met de boot vanuit New York in de haven

van Rostock aankwam, kreeg ze bijna een stuip toen ze hem zag staan. Ze hadden gezegd dat ze werd afgehaald door een hoogleraar literatuur als ze in Duitsland van boord zou gaan, maar ze had een oudere man verwacht, zo een die van tweedjasje en esoterische poëzie hield. Geen Diedrich Müller, knap als een filmster met zijn honingblonde haar, blauwe ogen waar sneeuw van zou smelten en een onbevangen charme die in golven van hem af dampte.

Zelfs zijn stem was mooi. Hij had een accent dat beelden opriep van gotische kastelen die boven dennenwouden uittorenden en verhalen over grote boze wolven die kleine meisjes met één hap konden verslinden.

Als ze hem ooit als personage in een roman zou verwerken, zou haar uitgever hem te volmaakt, te onwerkelijk vinden.

‘Ach, laat maar,’ mompelde ze. Ze was er nog niet aan gewend dat ze werd aangekeken alsof ze iets interessants te vertellen had. Vóór haar debuutroman wereldwijd landde als een meteoriet, wat voor haar als een volslagen verrassing was gekomen, was haar broer Joe de enige met wie ze weleens een gesprek voerde. En hij was familie, dus hij had geen keuze. ‘Dom gekrabbel, meer niet,’ zei ze.

‘Nou, ik hoop dat u van plan bent dat “domme gekrabbel” en andere beschrijvingen van onze magistrale hoofdstad in uw volgende boek op te nemen.’

‘Natuurlijk.’ Althea nam aan dat dit een van de redenen was waarom Duitsland haar had uitgenodigd – om het land in een positief daglicht te zetten.

Ze zei er niet bij dat ze haar vertelkunst verloren leek te hebben sinds ze door een speling van het lot uit de anonimiteit was geplukt. Bij elke poging aan een nieuwe roman te beginnen bleven de blanco vellen tartend voor haar liggen. Hoe kon ze zichzelf na die vliegende start waarmaken?

Zelfs in de notitieblokken die ze sinds haar aankomst in Berlijn had volgeschreven, stonden alleen holle woorden die geen recht deden aan wat ze zag.

‘Er is niets mooiers dan deze stad in de winter,’ vervolgde Diedrich, en hij gaf haar een bekertje dampende glühwein dat hij net voor haar

had gekocht. ‘Behalve misschien de dame die de Berlijnse schoonheid kan waarden.’

Althea vocht tegen de bos die op haar wangen verscheen en vroeg zich af of ze ooit gewend zou raken aan zijn verleiderskunsten. ‘Misschien?’

De gemeente glimlach toonde een flits van parelwitte tanden. Wat heb je toch een grote mond, dacht ze. Was zij dan nu Roodkapje?

Diedrich boog zich over haar heen en zijn lippen beroerden licht haar oorschelp. ‘Dat hangt van de dame af.’

Althea verloor het gevecht tegen de bos die vanuit haar hals omhoogkroop. Hij had het vast niet over haar, dat was onmogelijk.

Ze maakte zich geen illusies over haar uiterlijk. Niet dat ze onaantrekkelijk was, maar ze was het type dat meer gewaardeerd werd om haar hersens dan om haar schoonheid. Alles aan haar was gewoontjes, van haar lieve, maar vergetelijke gezicht en ogen tot aan de sproetenregen op haar neus die schattig stond toen ze nog een kind was, maar waardoor ze zich nu steeds genoodzaakt zag naar de poederdoos te grijpen.

Ze had die avond een poging gedaan om te beantwoorden aan het beeld dat hij ongetwijfeld had van de fijnzinnige, wereldberoemde schrijfster die ze op papier was. Niet dat ze veel had kunnen doen aan haar weerbarstige haar dat nooit in model wilde blijven. Maar ze was de dag ervoor in een boetiek geweest, het soort winkel waar ze niets durfde aan te raken, voor een jurk die niet al twintig jaar uit de mode was.

De wellustige glimlach van Diedrich toen hij haar zag, zei haar dat haar waagstukje de moeite waard was geweest.

Toen Althea haar beker wijn leeg had gedronken, gaf hij haar een zoet pasteitje. ‘U moet alles proberen wat de cultuur u te bieden heeft, lieve dame.’

‘Rekent u zichzelf ook daartoe, professor Müller?’ vroeg Althea. Ze wist dat ze nu hoogrode konen moest hebben. Hopelijk dacht hij dat het door de kou kwam.

‘Miss James toch,’ mompelde hij, maar er zat een vrolijk randje aan zijn bestraffende stem, en ze herkende de klank van de avonden dat ze in de pub van haar broer in een onopvallend, donker hoekje had gezeten. Zo’n toon sloegen mannen aan als ze belangstelling hadden voor een vrouw.

Als ze van slag was, beeldde ze zich vaak in dat ze een scène beschreef in plaats van beleefde. Zo ook nu. Wat zou ze doen als zij het hoofdpersonage was in plaats van het degelijke meisje dat alleen als contrast diende? Als zij Lizzy Bennet was in plaats van Charlotte Collins?

Althea verzamelde al haar moed en deed een stapje naar voren, ver genoeg om Diedrich met een vermetel lachje achter zich te laten en in een rap tempo voor hem uit te lopen. De uitdaging was duidelijk.

Pak me dan, als je kunt.

Ze had gedacht dat ze zich gedesoriënteerd en overweldigd zou voelen als ze een voorsprong op Diedrich nam. Midden in een mensenmenigte bij je begeleider vandaan lopen had haar duizelig en misselijk kunnen maken, temeer daar ze de stad niet kende en de taal niet goed beheerste.

Maar er was iets aan deze markt. Schouderaars schampten de hare, hoofden wendden zich met een half lachje af, kinderen trokken aan de zoom van haar mantel. In plaats van meegesleurd te worden in een lawine was Althea als een dwarrelend sneeuwvlokje in een storm die veel groter was dan zijzelf.

Zo voelde ze zich ook toen ze in Berlijn uit de trein stapte.

Voor haar overtocht was ze maar één keer buiten Owl's Head geweest, en dat was voor een ontmoeting met haar uitgever in New York op de dag dat haar roman verscheen. Het idee om in haar eentje naar een ander continent af te reizen had haar de stuipen op het lijf gejaagd. Meer dan eens had ze haar koffers weer uitgepakt.

Wat is het ergste wat er kan gebeuren, had ze zich afgevraagd.

Je kunt doodgaan, fluisterde een stemmetje dan terug.

En het beste?

Je zou kunnen leven.

Althea had uiteindelijk haar koffers ingepakt en haar cottage bij de kliffen achtergelaten.

Ze had zich altijd veilig gevoeld in de wereld die ze voor haar personages had gecreëerd, en ietwat misplaatst in de echte. Maar in Berlijn leek ze op haar plek te zijn.

Het duurde even voor ze beseftte dat ze midden in de massa stil was blijven staan. Toen zag ze wat haar aandacht had getrokken.